

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2011. gada 24. maijā*

Lieta T-250/08

Edward William Batchelor, ar dzīvesvietu Briselē (Beļģija), ko sākotnēji pārstāvēja F. Janga [*F. Young*], *solicitor*, A. Baravs [*A. Barav*], *barrister*, un D. Reimonds [*D. Reymond*], *avocat*, pēc tam — A. Baravs, D. Reimonds un F. Kārlina [*F. Carlin*], *barrister*,

prasītājs,

ko atbalsta

Dānijas Karaliste, ko pārstāv B. Veisa Foga [*B. Weis Fogh*] un S. Jūls Jērgensens [*S. Juul Jørgensen*], pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

* Tiesvedības valoda — angļu.

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja K. Doksijš [*C. Docksey*], K. O'Reilija [*C. O'Reilly*] un P. Košta de Oliveira [*P. Costa de Oliveira*], pārstāvji, pēc tam — K. O'Reilija un P. Košta de Oliveira,

atbildētāja,

ko atbalsta

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja S. Behzadi-Spensere [*S. Behzadi-Spencer*], L. Siboruts [*L. Seeboruth*] un I. Rao [*I. Rao*], pārstāvji, pēc tam — I. Rao, kurai palīdz Dž. Fačenna [*G. Facenna*] un T. de la Mare [*T. de la Mare*], *barristers*,

persona, kas iestājusies lietā,

pirmkārt, par prasību atcelt Komisijas ģenerāļsekretāra 2008. gada 16. maija lēmumu, ar kuru atteikta piekļuve atsevišķiem dokumentiem, ar kuriem notikusi apmaiņa, izvērtējot Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes piemēroto pasākumu atbilstību Kopienu tiesībām, pamatojoties uz Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīvas 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides [televīzijas apraides darbību] noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 298, 23. lpp.), 3.a pantu, un, otrkārt, par prasību atcelt netiešo lēmumu par šī paša lūguma noraidīšanu, kurš, kā tiek uzskatīts, ir pieņemts 2008. gada 9. aprīlī.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*] (referents), tiesneši F. Deuss [*F. Dehousse*] un J. Švarcs [*J. Schwarcz*],

sekretārs N. Rozners [*N. Rosner*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 24. novembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

- 1 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulā (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) ir noteikti principi, nosacījumi un ierobežojumi tiesībām piekļūt EKL 255. pantā minēto iestāžu dokumentiem.
- 2 Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2.–6. punktu:

“2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

- fiziskas vai juridiskas personas [noteiktu] komerciālo interešu, tostarp intelektuālā īpašuma, aizsardzībai,
- tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai,

— pārbaūžu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

3. Var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā [vēl] nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai [šajā] iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

Var atteikt piekļuvi dokumentam, kas satur viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē, pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

4. Kas attiecas uz trešo personu dokumentiem, iestāde apspriežas ar [..] trešo personu ar mērķi noskaidrot, vai ir jāpiemēro 1. vai 2. punktā paredzētais izņēmums, ja nav skaidrības par to, vai šo dokumentu drīkst izsniegt vai ne.

5. Dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas.

6. Ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publisko.”

3 Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 8. panta noteikumiem:

“1. Atkārtotus pieteikumus izskata ātri. Iestāde 15 darba dienu laikā pēc tāda pieteikuma reģistrācijas dod atļauju piekļūt pieprasītajam dokumentam un šajā laikā nodrošina to saskaņā ar 10. pantu vai rakstiskā atbildē paskaidro pilnīgā vai daļējā atteikuma iemeslus. [..]

3. Ja iestāde nesniedz atbildi paredzētajā termiņā, uzskata, ka atbilde ir noraidoša, un pieteikuma iesniedzējam ir tiesības saskaņā ar attiecīgajiem EK [l]īguma noteikumiem iesūdzēt iestādi tiesā un/vai iesniegt sūdzību ombudam.”

4 Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīvas 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides [televīzijas apraides darbību] noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 298, 23. lpp.), 3.a pantā, kurš ir pievienots ar Parlamenta un Padomes 1997. gada 30. jūnija Direktīvu 97/36/EK, ar kuru groza Direktīvu [89/552] (OV L 202, 60. lpp.), ir noteikts:

“1. Katra dalībvalsts var veikt pasākumus saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, lai nodrošinātu, ka tās jurisdikcijā esošās raidorganizācijas izņēmuma kārtā neraidītu [neraida] notikumus, ko šajā dalībvalstī uzskatītu par īpaši svarīgiem sabiedrībai, tādā veidā, ka ievērojamai šīs dalībvalsts sabiedrības daļai ir liegta iespēja sekot šādiem notikumiem tiešraidē vai vēlākās reportāžās brīvā televīzijā. Ja šī raidorganizācija tā rīkojas, attiecīgā dalībvalsts izveido sarakstu ar noteiktiem notikumiem, valsts vai starptautiskiem pasākumiem, kurus tā uzskata par ļoti būtiskiem sabiedrībai. To veic skaidri un atklāti, un savlaicīgi. To veicot, attiecīgā dalībvalsts arī nosaka, vai šos

pasākumus vajadzētu atspoguļot tiešraidē pilnībā vai daļēji vai vajadzības gadījumā vai objektīvu iemeslu dēļ valsts interesēs tos pilnībā vai daļēji raidīs vēlāk.

2. Dalībvalstis steidzami informē Komisiju par jebkuriem pasākumiem, kas veikti vai kas jāveic, ievērojot 1. punktu. Trīs mēnešu laikā pēc paziņojuma Komisija pārbauda, vai šie pasākumi atbilst Kopienas tiesību aktiem, un paziņo to citām dalībvalstīm. Tā prasa Komitejas atzinumu, kas izstrādāts, ievērojot 23.a pantu. *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* tā steidzami publicē informāciju par veiktajiem pasākumiem un vismaz reizi gadā dalībvalstu veikto pasākumu apvienoto sarakstu.

3. Dalībvalstis savu tiesību sistēmā ar pienācīgiem līdzekļiem nodrošina, ka tās [to] jurisdikcijā esošās raidorganizācijas pēc šīs direktīvas publicēšanas datuma izņēmuma kārtā neizmanto savas nopirktās ekskluzīvās tiesības un neliegtu [neliedz] būtiskai citas dalībvalsts sabiedrības daļai iespēju sekot līdzi notikumiem, ko šī cita dalībvalsts saskaņā ar iepriekšējiem punktiem plāno raidīt tiešraidē pilnībā vai daļēji vai arī vajadzības gadījumā vai objektīvu iemeslu dēļ valsts interesēs tos vēlāk pilnībā vai daļēji raidīs brīvā televīzijā, kā noteikusi šī cita dalībvalsts saskaņā ar 1. punktu.”

Tiesvedības priekšvēsture

- 5 Ar 2005. gada 20. decembra vēstuli *Infront WM AG*, sabiedrība, kas reģistrēta saskaņā ar Šveices tiesībām un kas nodarbojas ar sporta pasākumu televīzijas translācijas tiesību iegūšanu, pārvaldīšanu un tirdzniecību, iesniedza sūdzību Eiropas Kopienu

Komisijā par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes piemērotajiem pasākumiem atbilstoši Direktīvas 89/552 3.a pantam (turpmāk tekstā — “sūdzība”).

- 6 Ar 2006. gada 18. decembra vēstuli prasītājs Edvards Viljams Bačelors [*Edward William Batchelor*] vērsās Komisijā kā sabiedrības *Infront WM* padomnieks un iesniedza apsvērumus par vēstuli, kuru Komisija, izskatot sūdzību, bija nosūtījusi *Infront WM* 2006. gada 27. septembrī. Turklāt ar 2006. gada 18. decembra vēstuli Komisija tika aicināta paziņot visus dokumentus saistībā ar vēstuli apmaiņu ar Apvienotās Karalistes iestādēm kopš sūdzības iesniegšanas brīža, kā arī visu šajā saistībā šīs dalībvalsts paziņotajos dokumentos ietvertu statistiku un datus.

- 7 Ar 2007. gada 16. janvāra vēstuli Informācijas sabiedrības un saziņas līdzekļu ģenerāldirektorāta (ĢD) Audiovizuālo darbu, mediju un interneta direkcijas direktors atbildēja, ka, viņaprāt, 2006. gada 18. decembra vēstulē formulētais pieteikums par piekļuvi dokumentiem attiecas uz Komisijas 2006. gada 2. augusta vēstuli un divām, attiecīgi, 2006. gada 5. septembra un 15. novembra, Apvienotās Karalistes iestāžu vēstulēm. Tomēr 2007. gada 16. janvāra vēstules autors uzskata, ka uz šiem dokumentiem attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma izņēmums attiecībā uz pārbaudes un izmeklēšanas mērķu aizsardzību, jo Komisijas veiktā sūdzības izmeklēšana varētu būt pamatā procedūrai sakarā ar pienākumu neizpildi.

- 8 2007. gada 16. oktobrī Komisija pieņēma Lēmumu 2007/730/EK par to Apvienotās Karalistes pasākumu saderību ar Kopienas tiesībām, kuri pieņemti saskaņā ar 3.a panta 1. punktu [...] Direktīvā [89/552] (OV L 295, 12. lpp.). Ar Lēmuma 2007/730 1. pantu Komisija atzina, ka Apvienotās Karalistes veiktie pasākumi saskaņā ar Direktīvas 89/552 3.a panta 1. punktu ir saderīgi ar Kopienas tiesībām.

- 9 Ar 2008. gada 7. februāra vēstuli Informācijas sabiedrības un saziņas līdzekļu ĢD ģenerāldirektors informēja prasītāju par Lēmuma 2007/730, kā arī viņa vadītā dienesta nostājas pieņemšanu, no kuras izriet, ka, ievērojot šo lēmumu un Komisijas 2006. gada 27. septembra vēstulē ietverto pamatojumu, sūdzība nepamatojot Kopienas tiesību pārkāpumu no Apvienotās Karalistes puses.
- 10 Ar 2007. gada 21. decembra vēstuli prasītājs lūdza Komisiju pārskatīt tās 2007. gada 16. janvārī pausto nostāju (skat. iepriekš 7. punktu), ņemot vērā izmeklēšanas par Apvienotās Karalistes veikto pasākumu atbilstību Kopienas tiesībām izbeigšanu. Turklāt prasītājs lūdza Komisiju noteikt un piešķirt viņam piekļuvi visiem dokumentiem, kurus Apvienotā Karaliste ir iesniegusi pēc 2007. gada 16. janvāra, kā arī visai nekonfidenciāla rakstura informācijai, kas ir ietverta dokumentu apmaiņā par, pamatojoties uz Direktīvas 89/552 3.a pantu, pieņemtā Apvienotās Karalistes pasākumu saraksta saturu.
- 11 Ar 2008. gada 7. februāra vēstuli Informācijas sabiedrības un saziņas līdzekļu ģenerāldirektorāta (ĢD) Audiovizuālo darbu, mediju un interneta direkcijas direktors informēja prasītāju, ka dokumenti, kuriem prasītājs ir lūdzis piekļuvi, nevarot viņam tikt izsniegti, jo uz tiem attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzētais izņēmums par tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzību, jo Tiesā joprojām tika izskatīta lieta C-125/06 P Komisija/*Infront WM* starp Komisiju un *Infront WM* par Apvienotās Karalistes veiktajiem pasākumiem.
- 12 Ar 2008. gada 21. februāra vēstuli prasītājs Komisijas ģenerālsekretāram iesniedza apstiprinošu lūgumu Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punkta izpratnē. Ar 2008. gada 14. marta vēstuli Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 2. punktu informēja prasītāju, ka šīs pašas tiesību normas 1. punktā paredzētais termiņš ir pagarināts par piecpadsmit darba dienām.

- 13 Ar 2008. gada 16. maija vēstuli (turpmāk tekstā — “tiešais lēmums”) Komisijas ģenerālsekretārs pieņēma lēmumu par prasītāja apstiprinošo lūgumu. Vispirms ģenerālsekretārs noteica, ka prasītāja lūgums attiecas uz trīs dokumentiem, proti, Informācijas sabiedrības un saziņas līdzekļu ĢD ģenerāldirektora 2006. gada 2. augusta vēstuli Apvienotās Karalistes pastāvīgajam pārstāvim, šis dalībvalsts iestāžu 2006. gada 5. septembra vēstuli Komisijai un Apvienotās Karalistes pastāvīgā pārstāvja 2007. gada 19. februāra vēstuli Komisijai ar pieciem pielikumiem.
- 14 Attiecībā uz 2006. gada 5. septembra un 2007. gada 19. februāra vēstuli Komisija norādīja, ka tā ir konsultējusies ar Apvienotās Karalistes iestādēm, kuras, izmantojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, iebilda pret šo vēstuļu izplatīšanu, pamatojoties uz šīs pašas regulas 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzēto izņēmumu. Konkrētāk, šis dalībvalsts iestādes norādīja, ka šajos dokumentos ir Apvienotās Karalistes nostāja par sūdzībā norādītajiem jautājumiem, kas tika izklāstīta konfidenciāli. To izplatīšana nopietni apdraudētu dialoga procesu starp Komisiju un dalībvalstīm, izvērtējot sūdzības pamatotību, kas savukārt ietekmētu Komisijas lēmumu pieņemšanas procesu. Turklāt 2007. gada 19. februāra vēstules pielikumos esot konfidenciāla informācija attiecībā uz raidorganizāciju, kā arī citu vairāku sporta veidu televīzijas translācijas tiesību turētāju komerciālajām interesēm. Tādējādi šiem pielikumiem esot piemērojams Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzētais izņēmums.
- 15 Tiešajā lēmumā Komisija norādīja, ka, ņemot vērā Apvienotās Karalistes iestāžu pamatotos iebildumus pret attiecīgo vēstuļu izplatīšanu, tai esot jāatsaka prasītāja lūgtā piekļuve, kā tas izrietot no Tiesas 2007. gada 18. decembra sprieduma lietā C-64/05 P Zviedrija/Komisija (Krājums, I-11389. lpp.).

- 16 Attiecībā uz 2006. gada 2. augusta vēstuli Komisija norādīja, ka tās izplatīšana nopietni apdraudētu izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību, kas ir Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums, jo pastāv risks, ka Komisijai nāktos saskarties ar dalībvalstu nevēlēšanos sadarboties jautājumā par pasākumu, kas paziņoti saskaņā ar Direktīvas 89/552 3.a pantu, atbilstības izvērtēšanu. Komisija uzskata, ka šī dokumenta konfidencialitāte ir jāaizglabā līdz brīdim, kad Vispārējā tiesa pieņems nolēmumu par Starptautiskās Futbola federācijas (*FIFA*) un Eiropas Futbola asociāciju savienības (*UEFA*) iesniegtajām prasībām (attiecīgi lietas T-68/08 un T-55/08) par Lēmumu 2007/730.
- 17 Komisija arī atteicās sniegt daļēju piekļuvi 2006. gada 2. augusta vēstulei, pamatojoties uz to, ka uz to pilnībā attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma izņēmums. Visbeidzot Komisija uzskata, ka nav apstākļu, kas norādītu uz tādu sevišķu sabiedrības interešu esamību, kas attaisnotu dokumentu, attiecībā uz kuriem prasītājs ir lūdzis piekļuvi, izsniegšanu.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 18 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 18. jūnijā, prasītājs cēla šo prasību.
- 19 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 30. septembrī, Apvienotā Karaliste lūdza tai atļaut iestāties šajā tiesvedībā Komisijas prasījumu atbalstam. Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 2. oktobrī, Dānijas Karaliste lūdza tai atļaut iestāties šajā tiesvedībā prasītāja prasījumu

atbalstam. Ar 2008. gada 2. decembra rīkojumu Vispārējās tiesas septītās palātas priekšsēdētājs atļāva tām iestāties lietā. Apvienotā Karaliste savu procesuālo rakstu un citi lietas dalībnieki savus apsvērumus par to iesniedza noteiktajos termiņos.

- 20 Ar 2010. gada 4. augusta rīkojumu Vispārējās tiesas septītās palātas priekšsēdētājs, pamatojoties uz Vispārējās tiesas Reglamenta 65. panta b) punktu, 66. panta 1. punktu un 67. panta 3. punkta trešo daļu, Komisijai uzdeva iesniegt visu to dokumentu kopijas, kuriem tā bija atteikusi piekļuvi.
- 21 Ar 2010. gada 6. septembra vēstuli Komisija šo pierādījumu savākšanas pasākumu izpildīja.
- 22 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas otrajā palātā, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.
- 23 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa nolēma uzsākt mutvārdu procesu un saistībā ar procesa organizatoriskajiem pasākumiem Komisijai uzdeva vienu rakstveida jautājumu, uz kuru tā atbildēja ar 2010. gada 29. oktobra vēstuli.
- 24 2010. gada 24. novembra tiesas sēdē tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem.

25 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt 2008. gada 9. aprīļa netiešo lēmumu par atteikumu, kā arī tiešo lēmumu;
- piespriest Komisijai un Apvienotajai Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību par netiešo lēmumu par atteikumu kā nepieņemamu;
- noraidīt pret tiešo lēmumu vērstos pamatus kā nepamatotus;
- piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 Apvienotās Karalistes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību par netiešo lēmumu par atteikumu kā nepieņemamu;

— noraidīt prasību par tiešo lēmumu kā nepamatotu.

Juridiskais pamatojums

²⁸ Prasītājs norāda divus pamatus attiecīgi par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu un EKL 255. panta kopsakarā ar Regulas Nr. 1049/2001 1., 2. un 4. pantu pārkāpumu.

1. Par prasības par netiešo lēmumu pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

²⁹ Komisija, kuru atbalsta Apvienotā Karaliste, norāda, ka atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 3. punktam prasītājam nav intereses rīkoties pret netiešo lēmumu, kurš, kā tiek uzskatīts, ir pieņemts 2008. gada 9. aprīlī (turpmāk tekstā — “netiešais lēmums”). Ņemot vērā, ka tiešais lēmums tika pieņemts pirms prasības iesniegšanas, netiešā lēmuma iespējama atcelšana prasītājam neradītu priekšrocības, kas atšķirtos no tām, kādas tam radītu iespējama tiešā lēmuma atcelšana.

- 30 Prasītājs norāda, ka Komisijas nostāja radītu absurdu situāciju, saskaņā ar kuru tieša lēmuma pieņemšana ārpus Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 1. punktā paredzētā termiņa padarītu neiespējamu netieša lēmuma par atteikumu pārbaudi tiesā, lai arī tas pats par sevi ir akts bez pamatojuma.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 31 No judikatūras izriet, ka gadījumā, ja pēc Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 3. punktā norādītā termiņa tiek pieņemts tiešs lēmums par atteikumu, prasītājam vairs nav intereses rīkoties pret netiešo lēmumu, kurš, kā tiek uzskatīts, ir pieņemts tādēļ, ka minētais termiņš ir beidzies (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2010. gada 19. janvāra spriedumu apvienotajās lietās T-355/04 un T-446/04 *Co-Frutta*/Komisija, Krājums, II-1. lpp., 45. punkts, un Vispārējās tiesas 2010. gada 17. jūnija rīkojumu lietā T-359/09 *Jurašinović*/Padome, Krājumā nav publicēts, 40. punkts). Juridiskās sekas saistībā ar piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem, beidzoties šim termiņam, kļūst nesvarīgas brīdī, kad tiek pieņemts tiešais lēmums.
- 32 Interese, uz kuru prasītājs atsaucās tiesas sēdē, par iespēju vēlāk celt prasību par zaudējumu atlīdzību, pamatojoties uz to, ka ir beidzies attiecīgais termiņš, neapstrīd šī sprieduma 31. punktā minēto vērtējumu. Netieša lēmuma iepriekšēja atcelšana nav nosacījums šādas prasības celšanai.
- 33 No tā izriet, ka prasības tiktāl, ciktāl tās ir vērstas pret netiešo lēmumu, ir jānoraida kā nepieņemamas.

2. Par prasību par tiešo lēmumu

Par pirmo pamatu par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- ³⁴ Attiecībā uz tiešo lēmumu prasītājs vispirms norāda, ka viņš nevar zināt, vai papildus Komisijas norādītajiem dokumentiem ir arī citi dokumenti, uz kuriem attiecas viņa pieteikums. Pēc tam prasītājs uzsver, ka dalībvalsts pamatotais iebildums pret dokumenta izsniegšanu, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, neatbrīvo Komisiju no tās pienākuma veikt pilnīgu kontroli par šīs dalībvalsts norādīto pamatu derīgumu un norādīt savu pamatojumu šajā saistībā atbilstoši EKL 253. pantam un Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 1. punktam. Šādu pieeju apstiprinot vairāki iepriekš 15. punktā minētā sprieduma Zviedrija/Komisija punkti, ģenerālvokāta Pojareša Maduru [*Poiares Maduro*] secinājumi šim spriedumam (Krājums, I-11394. lpp.), kā arī Komisijas priekšlikums saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 grozījumu, kurā esot atsauce uz šīs regulas 4. panta 5. punkta spēkā esošās redakcijas interpretāciju.
- ³⁵ Turklāt, nosakot Komisijai pienākumu rīkoties atbilstoši dalībvalsts, ar kuru ir notikušas konsultācijas, negatīvajam pamatotajam viedoklim, tiktu pārkāpta šīs tiesību normas redakcija, kurā tiek runāts par attiecīgās dalībvalsts "lūgumu", un tas būtu pielīdzināms dokumenta autora noteikuma, kas tika atcelts ar Regulu Nr. 1049/2001, atkārtotai ieviešanai.
- ³⁶ Pretruna Komisijas aizstāvētajā tēzē izrietot arī no tā, ka Komisija to šajā gadījumā ir piemērojusi, lai atteiktu piekļuvi pat publiskiem dokumentiem, piemēram, 2006. gada

Pasaules kausa izcīņas futbolā spēļu sarakstam un to 1994., 1998. un 2002. gada Pasaules kausu izcīņas futbolā spēļu sarakstiem, kas netika translētas tiešraidē brīvi pieejamā televīzijā, kā arī no fakta, ka Komisija ir atteikusi piekļuvi dokumentam, kuru Apvienotās Karalistes iestādes bija piekritušas izplatīt.

- 37 Ja neskaita burtisku Apvienotās Karalistes izvērtējuma akceptēšanu, tiešajā lēmumā neesot pamatojuma, uz kā pamata Komisija ir secinājusi, ka šis dalībvalsts norādītais pamatojums ir derīgs vai arī ka nav sevišķu sabiedrības interešu, kas attaisnotu attiecīgo dokumentu izplatīšanu. Šī sprieduma 36. punktā minētais apstāklis pierādot arī, ka Komisija nav izvērtējusi Apvienotās Karalistes norādīto iemeslu derīgumu. Turklāt tiešajā lēmumā neesot ietverti atteikuma pamati, kurus šajā saistībā Apvienotā Karaliste norādīja tās iestāšanās rakstā.
- 38 Visbeidzot, tiešajā lēmumā neesot ietverts nekāds Komisijas vērtējums par iespēju pieprasītajiem dokumentiem sniegt daļēju pieeju.
- 39 Attiecīgi prasītājs uzskata, ka, pamatojoties tikai uz Apvienotās Karalistes iestāžu pamatoto atteikumu par prasītāja iesniegto pieteikumu sniegt piekļuvi dokumentiem un neizvērtējot iespēju piešķirt daļēju piekļuvi šajā pieteikumā minētajiem dokumentiem, Komisija nav ievērojusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.
- 40 Attiecībā uz Komisijas 2006. gada 2. augusta vēstuli prasītājs norāda, ka apgalvojums par to, ka [dokumenta] izplatīšana traucēšot dalībvalstij sadarboties un iesniegt nepieciešamo informāciju, lai Komisija varētu izvērtēt valsts pasākumu atbilstību Kopienas tiesībām, ir pilnībā hipotētisks un to neapstiprina pierādījumi, līdz ar to tas nav uzskatāms par pienācīgu pamatojumu.

- 41 Komisija un Apvienotā Karaliste apstrīd šo argumentu pamatotību.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 42 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 253. pantā prasītajam pamatojumam ir jābūt pielāgotam attiecīgā akta būtībai un tam nepārprotami un viennozīmīgi jāatspoguļo iestādes — akta autores — argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām noskaidrot veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai veikt pārbaudi. Prasība norādīt pamatojumu ir jāizvērtē, ņemot vērā konkrētā gadījuma apstākļus, tostarp akta saturu, izvirzīto iemeslu būtību un akta adresātu vai citu personu, kuras šis akts skar tieši un individuāli, iespējamās intereses saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu precizēti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai akta pamatojumā ir izpildītas EKL 253. panta prasības, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šī panta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu (Tiesas 2000. gada 30. marta spriedums lietā C-265/97 P *VBA/Florimex* u.c., *Recueil*, I-2061. lpp., 93. punkts).
- 43 Vispirms attiecībā uz prasītāja apgalvojumu, ka viņš nevar zināt, vai ir citi dokumenti, uz kuriem attiecas viņa pieteikums, kuri nav norādīti tiešajā lēmumā, ir jākonstatē, ka Komisija tajā skaidri norādīja, uz kādiem dokumentiem prasītāja pieteikums attiecas. Tādējādi šajā jautājumā tiešais lēmums ir pietiekami tiesiski pamatots.

- 44 Turklāt ir jākonstatē, ka attiecībā uz Apvienotās Karalistes iestāžu dokumentiem Komisijai noteiktā pienākuma norādīt pamatojumu apmērs ir atkarīgs no juridisko seku saistībā ar dalībvalsts iesniegto atteikumu dokumenta izplatīšanai atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktam noteikšanas.
- 45 Šajā saistībā ir jānorāda, ka tāda Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta interpretācija, ka ar to dalībvalstij tiek piešķirtas vispārīgas un beznosacījuma veto tiesības diskrecionāri un, nenorādot pamatojumu, iebilst pret jebkāda iestādes rīcībā esoša dokumenta izsniegšanu tikai tādēļ, ka šo dokumentu ir izdevusi attiecīgā dalībvalsts, neatbilst mērķim uzlabot Eiropas Savienības lēmumu pieņemšanas procesa pārskatāmību. Šādas interpretācijas gadījumā Regulas Nr. 1049/2001 noteikumi neattiektos uz īpaši svarīgu dokumentu kategoriju, kuri ir Kopienas lēmumu pieņemšanas procesa pamatā un to izskaidro. Tādējādi sabiedrības piekļuves tiesības atbilstošā apjomā ir tikušas ietekmētas bez objektīva iemesla (šajā ziņā skat. spriedumu lietā Zviedrija/Komisija, minēts iepriekš 15. punktā, 58.–60., 62. un 64. punkts).
- 46 Tādējādi attiecīgajai dalībvalstij ir jāpamato savi iespējamie iebildumi saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā uzskaitītajiem iebildumiem. Ja dalībvalsts šo pienākumu izpilda, iestādei ir pienākums noraidīt piekļuves lūgumu, tomēr tai ir jāievēro tai noteiktais pienākums norādīt pamatojumu, savā lēmumā norādot dalībvalsts minētos iemeslus, lai secinātu, ka ir jāpiemēro kāds no iepriekš minētajās tiesību normās norādītajiem piekļuves tiesību izņēmumiem (šajā ziņā skat. spriedumu lietā Zviedrija/Komisija, minēts iepriekš 15. punktā, 87., 89. un 90. punkts).
- 47 No šiem apsvērumiem, kuru mērķis ir aizsargāt Regulas Nr. 1049/2001 mērķi, vienlaicīgi mēģinot tās 4. panta 5. punktam piešķirt atsevišķu normatīvo kontekstu, kas atšķiras no šīs pašas tiesību normas 4. punkta konteksta, izriet, ka pēc tam, kad tā ir

konstatējusi, ka dalībvalsts iebildē ir iemesli, kuru dēļ dalībvalsts uzskata, ka attiecīgajiem dokumentiem ir jāpiemēro izņēmums no piekļuves tiesībām, Komisijai nav jāpauž savs vērtējums par šī pamatojuma pamatotību.

- 48 Šajā gadījumā attiecībā uz Apvienotās Karalistes dokumentiem Komisija tiešā lēmuma 2. punktā minēja šīs dalībvalsts paustos iemeslus un norādīja, ka šie iemesli ir formulēti saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā un 3. punkta otrajā daļā uzskaitītajiem izņēmumiem. Tādējādi Komisija ir ievērojusi savu pienākumu norādīt pamatojumu saskaņā ar EKL 253. pantu un Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 1. punktu.
- 49 Visbeidzot, attiecībā uz Komisijas 2006. gada 2. augusta vēstuli ir jāatgādina, ka pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formas prasība, kas ir jānošķir no pamatojuma pamatotības, kas attiecas uz apstrīdēto aktu likumību pēc būtības (Vispārējās tiesas 2007. gada 12. decembra spriedums lietā T-112/05 *Akzo Nobel* u.c./Komisija, Krājums, II-5049. lpp., 94. punkts).
- 50 Jākonstatē, ka prasītāja norādītie argumenti šajā saistībā, lai pamatotu tiešā lēmuma pamatojuma neesamību vai nepietiekamību faktiski attiecas uz šī pamatojuma pamatotību, kura pārbaude tiks veikta saistībā ar otro pamatu. Iesācumam ir jānorāda, ka tiešā lēmuma 3.1. punktā ir izklāstīti iemesli, kuru dēļ Komisija uzskatīja, ka attiecīgās vēstules izplatīšana apdraudētu izmeklēšanas mērķus un tādēļ saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu būtu jāatsaka.
- 51 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu par EKL 255. panta kopsakarā ar Regulas Nr. 1049/2001 1., 2. un 4. pantu pārkāpumu

Par Apvienotās Karalistes dokumentiem

— Lietas dalībnieku argumenti

- 52 Prasītājs norāda, ka saskaņā ar judikatūru katrs tiesību piekļūt dokumentiem izņēmums ir jāinterpretē sašaurināti, principiāli saglabājot piekļuvi.
- 53 Attiecībā uz izņēmumu, kas izriet no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas (skat. iepriekš 14. punktu), prasītājs norāda, ka šajā gadījumā dalībvalsts ir norādījusi uz tiesību normu, kuras mērķis ir aizsargāt Komisijas lēmumu pieņemšanas procesu turpmākās lietās. Netiešā lēmuma, kā arī tiešā lēmuma pieņemšanas brīdī Komisija jau bija pieņēmusi Lēmumu 2007/730 un slēgusi ar sūdzību saistīto lietu (skat. iepriekš 8. un 9. punktu). Tomēr, tā kā [šis izņēmums] sava rakstura dēļ ir saistīts tikai ar iestāžu lēmumu pieņemšanas procesu, atsaukšanās uz šādu izņēmumu esot rezervēta iestādēm. Šādā kontekstā faktam, ka Apvienotās Karalistes iestādes neesot nosūtījušas tiešajā lēmumā norādītos dokumentus, jo tie esot kļuvuši publiski pieejami, neesot nozīmes, tāpat kā apsvērumam, ka šie dokumenti esot arī tikuši izvērtēti sūdzības ietvaros.
- 54 Turklāt apsvērumam, ka attiecīgo dokumentu izplatīšana ietekmēsot dalībvalstu gribu sadarboties ar Komisiju, attiecoties tikai uz hipotētisku apstākli, kuru nevarot

saprātīgi paredzēt. Turklāt dalībvalstīm esot jāsadarbojas ar Komisiju atbilstoši EKL 10. pantam un tās nevarot neievērot šo pienākumu, pamatojoties uz to, ka Komisija ir sniegusi piekļuvi dokumentam atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001. Šajā saistībā prasītājs norāda uz pašas Komisijas pieņemto nostāju saistībā ar pasākumu, kuri ietilpst Direktīvas 89/552 3.a piemērošanas jomā, izvērtēšanu, saskaņā ar kuru Komisija attiecīgo pārbaudi veic tikai tad, ja dalībvalsts ir iesniegusi pietiekamu informāciju par katra pasākuma nozīmi sabiedrībai un procedūrām attiecīgo pasākumu izvēlei. Tādējādi dalībvalsts nesadarbošanās Direktīvas 89/552 3.a panta 2. pantā noteiktās procedūras ietvaros esot neiespējama.

55 Prasītājs atgādina dalībvalstu pienākumu izveidot iespējamu sabiedrībai ļoti svarīgu notikumu sarakstu, ievērojot skaidru un atklātu procedūru atbilstoši Direktīvas 89/552 3.a panta 1. punktam, lai ar šo sarakstu saistīto dokumentu, kuri ir iesniegti Komisijai, izsniegšanu nevarētu atteikt pat pēc tam, kad ir pieņemts lēmums par saraksta atbilstību Kopienu tiesībām, pamatojoties uz to, ka dalībvalsts nākotnē atteikšoties sadarboties. Pat ja Komisija ir saņēmusi Apvienotās Karalistes iestāžu dokumentus, atbildot uz lūgumu sniegt informāciju, ko Komisija tai nosūtīja saistībā ar sūdzību, Lēmuma 2007/730 pamatā bija jābūt šai informācijai.

56 Šādā kontekstā prasītājs uzsver, ka atbilstoši pašas Komisijas viedoklim informācija, kuru Apvienotā Karaliste iesniedza, izvērtējot sūdzību, ir nozīmīga, lai izvērtētu Apvienotās Karalistes piemēroto pasākumu atbilstību Kopienu tiesībām, un ka saskaņā ar 2008. gada 7. februāra vēstuli (skat. iepriekš 9. punktu) Lēmuma 2007/730 pieņemšana bija pamats sūdzības izbeigšanai. Tiešajā lēmumā Komisija esot noteikusi, ka strīdīgie dokumenti ietilpstot prasītāja apstiprinošā pieteikuma piemērošanas jomā, kas attiecoties uz dokumentiem saistībā ar Apvienotās Karalistes paziņoto pasākumu pārbaudi atbilstoši Direktīvas 89/552 3.a panta 2. punktam. No tā izrietot,

ka šo pasākumu atbilstības pārbaude un sūdzības pārbaude ir notikusi vienlaicīgi un ka Komisijas argumenti, kuri pirmo reizi tika izklāstīti tās iebildumu rakstā un izriet no atšķirībām starp abiem procesiem, ir jānoraida. Prasītājs šajā ziņā uzsver, ka no tiešā lēmuma izriet, ka 2007. gada 19. februāra vēstulē ir Apvienotās Karalistes iestāžu viedoklis par Komisijas pieņemto nostāju saistībā ar atsevišķiem Direktīvas 89/552 3.a panta jautājumiem.

- 57 Turklāt arguments par iespēju atkārtoti atsākt Apvienotās Karalistes paziņoto pasākumu pārbaudes procesu pēc tam, kad Vispārējā tiesa ir atcēlusi Lēmumu 2007/730, nevar tikt akceptēts, jo tas attaisnotu jebkādu Komisijai izmeklēšanas ietvaros paziņotu dokumentu neizplatīšanu.
- 58 Attiecīgi, atsaucoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmumu, lai atteiktu piekļuvi Apvienotās Karalistes dokumentiem, Komisija esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 59 Turklāt prasītājs norāda, ka, neizvērtējot iespēju piešķirt daļēju piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem, Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktu. Turklāt tiešajā lēmumā neesot norādīts, ka Komisija būtu lūgusi Apvienoto Karalisti pamatot savu nostāju par iespējamu daļēju piekļuvi vai arī ka šāds pamatojums faktiski būtu iesniegts.
- 60 Savukārt Komisija vispirms norāda, ka, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, tās pilnvarās ir tikai pārbaudīt, vai dalībvalsts iebildumi ir pamatoti ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktu un vai tie nav acīmredzami ārpus šajās

tiesību normās noteikto izņēmumu piemērošanas jomas. Atbilstoši, Savienības tiesu veiktā pārbaude par tās izvērtēšanas tiesiskumu būtu jāierobežo tikai ar pārliecināšanos, ka šis izvērtējums patiešām ir veikts.

- 61 Pēc tam attiecībā uz izņēmumu, kas izriet no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas (skat. iepriekš 14. punktu), Komisija norāda, ka Apvienotās Karalistes dokumenti tika iesniegti sūdzības izvērtēšanai un tajos bija ietverts Apvienotās Karalistes iestāžu sniegtais viedoklis iepriekšējo konsultāciju ar Komisiju kontekstā. Komisija, kuru atbalsta Apvienotā Karaliste, norāda, ka pretēji tam, ko norāda prasītājs, dalībvalsts, kura piedalās lēmumu pieņemšanas procesā, kura gala rezultāts ir iestādes akta pieņemšana, esot tiesīga atsaukties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmumu, kura mērķis ir aizsargāt šajā procesā ietilpstošo "telpu pārdomām". Šajā gadījumā šī procesa apdraudējuma risks, kurā ietilptu pārbaude, kas pēc sava rakstura ir līdzīga gan Direktīvas 89/552 3.a panta, gan pienākumu neizpildes procedūras pārbaudei, būtu saprātīgi paredzams, neraugoties uz attiecīgās izmeklēšanas slēgšanu, jo Lēmuma 2007/730 tiesiskums ir apstrīdēts Vispārējā tiesā lietu T-55/08 *UEFA/Komisija* un T-68/08 *FIFA/Komisija* ietvaros. Šiem dokumentiem, kuriem Komisijai bija piekļuve gan tās veiktā izvērtējuma saskaņā ar Direktīvas 89/552 3.a pantu mērķiem, gan saistībā ar sūdzību, esot galvenā loma, atsākot Apvienotās Karalistes pieņemto pasākumu atbilstības Kopienas tiesībām izvērtēšanas procesu, ja Lēmums 2007/730 tiktu atcelts pēc būtības. Tomēr Apvienotās Karalistes iestādēm atkal būtu jāspēj sadarboties ar Komisiju, ievērojot pilnīgu uzticību, līdz brīdim, kad šī lieta tiek galīgi slēgta, pretējā gadījumā tiktu būtiski apdraudēts Komisijas lēmumu pieņemšanas process. Šādos apstākļos Apvienotās Karalistes argumentācija nebūtu acīmredzami neatbilstoša.

- 62 Komisija piebilst, ka EKL 10. pantā noteiktais pienākums sadarboties nerada šķērslī tam, lai dalībvalstis varētu lūgt konfidencialitātes saglabāšanu atsevišķiem apstākļiem.

Dalībvalstu sadarbības pienākumam Direktīvas 89/552 3.a panta 2. punktā tomēr šajā gadījumā nebūtu nozīmes, ja attiecīgie dokumenti tiktu iesniegti, izvērtējot sūdzību, un nebūtu daļa no paziņojuma, ko Apvienotā Karaliste ir veikusi atbilstoši šai tiesību normai.

- ⁶³ Apvienotā Karaliste uzsver, ka, pat ja atsevišķa 2007. gada 19. februāra vēstules iv)–vi) pielikumā ietvertā informācija nav konfidenciāla, tās pasniegšanas struktūra atklāj vairākus apstākļus, kurus nevar izplatīt, neapdraudot abpusējo uzticību, kādai šajā gadījumā ir jābūt saziņas starp Komisiju un dalībvalsti pamatā.

— Vispārējās tiesas vērtējums

- ⁶⁴ Vispirms ir jāuzsver, ka pēc Komisijas iebildumu rakstā, kā arī 2010. gada 29. oktobra vēstulē sniegtajiem skaidrojumiem, no kuriem izriet, ka tai vairs neesot iebildumu par Apvienotās Karalistes pastāvīgā pārstāvja vēstules divu pirmo pielikumu izplatīšanu, izņemot atsevišķu informāciju, uz kuru tika attiecināts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzētais izņēmums (skat. iepriekš 14. punktu), prasītājs tiesas sēdē paziņoja, ka viņš vairs neapstrīd tiesajā lēmumā ietverto attiecīgās informācijas vērtējumu.

- ⁶⁵ Tādējādi attiecībā uz Apvienotās Karalistes dokumentiem prasītājs būtībā izvirza pamatu par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas pārkāpumu.

- 66 Šajā saistībā vispirms ir jānorāda Komisijas un Apvienotās Karalistes aizstāvētā nostāja par pārbaudes tiesā apjomu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta piemērošanas gadījumā (skat. iepriekš 60. punktu).
- 67 Ja dalībvalsts atsaucas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu un izvirza šī paša panta 1.–3. punktā uzskaitītos atteikuma iemeslus, Savienības tiesai pēc ieinteresētās personas, kurai attiecīgā iestāde ir atteikusi piekļuvi, lūguma ir jāpārbauda, vai šo atteikumu var pamatot ar minētajiem izņēmumiem neatkarīgi no tā, vai šis atteikums balstīts uz šo izņēmumu vērtējumu, ko veikusi iestāde pati vai attiecīgā dalībvalsts. Vēl jānorāda, ka attiecībā uz minēto ieinteresēto personu dalībvalsts iejaukšanās neietekmē tā iestādes dokumenta Kopienų līmeņa raksturu, kuru iestāde vēlāk nosūtījusi, atbildot uz tajā iesniegto lūgumu piekļūt tās rīcībā esošajam dokumentam (šajā ziņā skat. spriedumu lietā *Zviedrija/Komisija*, minēts iepriekš 15. punktā, 94. punkts).
- 68 Turklāt, ņemot vērā Regulā Nr. 1049/2001 paredzētos mērķus, tās 4. pantā uzskaitītie izņēmumi no sabiedrības tiesībām piekļūt iestāžu dokumentiem ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri (šajā ziņā skat. Tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-39/05 P un C-52/05 P *Zviedrija un Turco/Padome*, Krājums, I-4723. lpp., 36. punkts).
- 69 Attiecībā uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas interpretāciju ir jānorāda, ka šīs tiesību normas mērķis ir aizsargāt atsevišķus procesa ietvaros izstrādātu dokumentu veidus, kuru izplatīšana — pat pēc šī procesa beigām — apdraudētu attiecīgās iestādes lēmumu pieņemšanas procesu.
- 70 Šajos dokumentos ir jābūt ietvertam “viedokļu izklāstam iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē”.

- 71 Saskaņā ar tiešā lēmuma 2. punktu Apvienotās Karalistes dokumenti atbilst šai definīcijai, jo tajos ir ietverts šis dalībvalsts iestāžu “viedoklis”, paredzēts Komisijas “iekšējām vajadzībām” “sakarā ar iepriekšējām pārrunām starp Komisiju un minētajām iestādēm”.
- 72 Turklāt, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu tiesas sēdē, Komisija norādīja, ka tā uzskata, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrā daļa attiecoties arī uz dokumentiem, kurus attiecīgā iestāde ir saņēmusi no ārējām struktūrām, jo, pat ja to mērķis ir sniegt informāciju, tajos, kaut arī netieši, ir norādīts to autoru viedoklis par attiecīgās informācijas precizitāti vai atbilstību.
- 73 Tomēr Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā ietvertos terminus nevajadzētu interpretēt tik plaši. Pirmkārt, uzskatu, ka dokumenta mērķis ir tikt izmantotam iestādes iekšienē tikai tādēļ, ka šī iestāde ir tā adresāts, varētu pielīdzināt šī nosacījuma jēgas atņemšanai, jo šim nosacījumam atbilstu visi iestādes saņemtie dokumenti. Otrkārt, ar interpretāciju, ar kuru ir pamatota tiešajā lēmumā norādītā nostāja, nav ņemts vērā, ka atbilstoši šai pašai tiesību normai iepriekšējām apspriedēm vai konsultācijām ir jānotiek “iestādes iekšienē”. Tomēr tiešajā lēmumā runa ir par Komisijas un Apvienotās Karalistes iestāžu konsultācijām, kuras tādējādi nav notikušas “iestādes iekšienē”.
- 74 Šie apsvērumi ne tikai ir gramatiskās interpretācijas sekas, tie atbilst arī šī sprieduma 68. punktā norādītajam principam, kurš nav ievērots ar tiešajā lēmumā aizstāvēto un tiesas sēdē Komisijas attīstīto nostāju. Turklāt šie apsvērumi aizsargā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas lietderīgo iedarbību un tādējādi — sistēmu, kādēļ šajā tiesību normā pastāv divas atšķirīgas daļas, — pirmā attiecas uz

laika posmu līdz lēmumu pieņemšanas procesa noslēgumam un otrā attiecas uz laika posmu, kas sniedzas pat pēc minētā procesa noslēguma.

- 75 Vispirms, ja tiktu uzskatīts, ka Regulas Nr. 1409/2001 4. panta 3. punkta otrā daļa attiecas uz visiem dokumentiem, kurus iestādei ir nosūtījis ārējs nosūtītājs un kuros ir “viedoklis” šī jēdziena visplašākajā nozīmē, un kuri var izraisīt atbildi, vienlaicīgi sniedzot “konsultāciju” šīs tiesību normas izpratnē, tā rezultātā šī otrā daļa arī attiektos uz “dokumentiem” tikpat plašā izpratnē kā šīs pašas tiesību normas pirmā daļa. Turklāt, ņemot vērā, ka šo kategoriju dokumenti varētu būt aizsargājami identiskos apstākļos, proti, to izplatīšana nopietni apdraudētu lēmumu pieņemšanas procesu, pirmā daļa kļūtu lieka, jo otrā daļa attiecas uz laika posmu gan pirms, gan pēc minētā procesa beigām.
- 76 Tādējādi dokumenti, kurus iestādei ir nosūtījusi persona vai ārēja struktūra nolūkā apmainīties viedokļiem ar attiecīgo iestādi, neietilpst Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas piemērošanas jomā. No tā izriet, ka Apvienotā Karaliste nevar pamatoties uz šo tiesību normu, lai lūgtu Komisijai atteikt piekļuvi attiecīgajām vēstulēm. Jāpiebilst, ka apstākļi, kura dēļ Tiesa šī sprieduma 15. punktā minētajā spriedumā lietā Zviedrija/Komisija piekrita, ka dalībvalsts var atsaukties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta izņēmumiem, šo apgalvojumu nekādi neapstrīd. Tiesas veiktā atsauce šajā spriedumā uz šīs tiesību normas 3. punktu var tikt izskaidrota ar to, ka tajā ir pirmā daļa, kas attiecas arī uz iestādes saņemtajiem dokumentiem.
- 77 Katrā ziņā ir jākonstatē, ka šajā gadījumā nav izpildīts nosacījums par nopietnu kaitējumu lēmumu pieņemšanas procesam iestādē.

- 78 Šajā saistībā ir jāatgādina, ka pārbaudei, kas veicama, izskatot pieteikumu piekļūt dokumentiem, ir jābūt konkrētai. Pirmkārt, ar to vien, ka dokuments skar intereses, kas aizsargātas ar izņēmumu, nepietiek, lai pamatotu izņēmuma piemērošanu. Šāda piemērošana principā var būt pamatota tikai gadījumā, ja iestāde iepriekš ir novērtējusi, vai piekļuve dokumentam varēja konkrēti un faktiski apdraudēt aizsargātas intereses. Otrkārt, lai varētu atsaukties uz aizsargāto interešu apdraudējuma risku, tam ir jābūt samērā paredzamam, nevis tikai hipotētiskam (skat. Vispārējās tiesas 2009. gada 11. marta spriedumu lietā T-166/05 *Borax Europe*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 88. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 79 Būtiski ir arī atgādināt, ka attiecīgos dokumentus iesniedza Apvienotā Karaliste, atbildot uz Komisijas 2006. gada 2. augusta vēstuli, kas tika nosūtīta šīs dalībvalsts iestādēm pēc sūdzības iesniegšanas. Kā izriet no tiešā lēmuma 2. punkta ceturrtās daļas, Apvienotā Karaliste uzskata, ka šo vēstuļu izplatīšana apdraudēšot tās lojālo sadarbību ar Komisiju, pārbaudot sūdzību par Kopienas tiesību pārkāpumu, jo tā tikšot kavēta godīgi atbildēt uz Komisijas lūgumiem. Šis apstāklis apdraudēšot Komisijas lēmumu pieņemšanas procesu par Kopienas tiesību pārkāpšanu.
- 80 Šādu vērtējumu nevar atbalstīt. Kādas dalībvalsts iespējamās deklarācijas, ar kuru tā paziņo par savu atturēšanos no sadarbības ar iestādi, ja tā sniedz piekļuvi dokumentam, atzišana par pamatu nopietnu apdraudējumu lēmumu pieņemšanas procesam Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izpratnē nozīmētu, ka dalībvalstīm tiek sniegtas diskrecionāras tiesības šajā jomā, vai vismaz, ka ar šo regulu īstenotā dokumentu piekļuves politika tiek pakļauta ar tiem saistītai valsts politikai. Tas neatbilstu ne ar Regulu Nr. 1049/2001 ieviestajai dokumentu piekļuves sistēmai (šajā ziņā skat. spriedumu lietā *Zviedrija/Komisija*, minēts iepriekš 15. punktā, 58. un 65. punkts), ne EKL 10. pantā noteiktajam dalībvalstu lojālas sadarbības ar Komisiju pienākumam.

- 81 No tā izriet, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrā daļa un 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts nevar atsaukties uz savu atturēšanos sadarbīties ar Komisiju gadījumā, ja dokuments tiek izsniegts saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001, lai pamatotu nopietnu kaitējumu attiecīgās iestādes lēmumu pieņemšanas procesam.
- 82 Attiecīgi tiešais lēmums ir jāatceļ tiktāl, ciktāl tas attiecas uz piekļuves atteikumu 2006. gada 5. septembra un 2007. gada 19. februāra vēstulēm, izņemot tiktāl, ciktāl tas attiecas uz 2007. gada 19. februāra vēstules pirmajos divos pielikumos ietverto informāciju, saistībā ar kuru tika norādīts uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu.

Par Komisijas dokumentu

— Lietas dalībnieku argumenti

- 83 Prasītājs atgādina, ka apstākļi, ka dokuments attiecas uz pārbaudes vai izmeklēšanas darbībām, pats par sevi neesot pietiekams, lai attaisnotu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma izņēmuma piemērošanu. Tādējādi Komisijai tās lēmuma pamatojumā būtu jāpierāda, ka attiecīgā dokumenta izplatīšana pārbaudes un izmeklēšanas darbību mērķiem radītu konkrētu apdraudējumu iepriekš saprātīgi paredzamā veidā.

- 84 Turklāt tiesību normas, ar kuru ir ieviesta Komisijas norādītais izņēmums, mērķis neesot aizsargāt pašas izmeklēšanas darbības, bet gan šo darbību mērķi, lai šīs aizsardzības mērķi nevarētu apdraudēt pēc attiecīgās izmeklēšanas beigām.
- 85 Šajā gadījumā Komisija neesot izskaidrojusi, kādā veidā tās 2006. gada 2. augusta vēstules izplatīšana varētu traucēt Apvienotās Karalistes iestādēm iesniegt informāciju procedūras ietvaros, kurā dalībvalstīm ir jāsadarbojas un kura šajā gadījumā jau bija slēgta. Šādos apstākļos iespēja, ka Vispārējā tiesa atceltu Lēmumu 2007/730, varētu tikt uzskatīta tikai par hipotētisku nākotnē, visticamāk — tālā nākotnē, esošu apstākli.
- 86 Turklāt Komisija tiešajā lēmumā esot norādījusi uz dalībvalsts sniegto informāciju, lai gan strīdīgās vēstules autore ir Komisija. Visbeidzot, Komisija neesot ievērojusi pārāku sabiedrības interešu esamību, kas attaisno attiecīgā dokumenta izplatīšanu un kas atbilst panāktās pārskatāmības un pilsoņu piedalīšanās lēmumu pieņemšanas procesā vajadzībām. No tā izrietot, ka, attiecībā uz 2006. gada 2. augusta vēstuli atsaucoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešās daļas izņēmumu, Komisija esot pieļāvusi kļūdu, tādēļ tiešais lēmums esot jāatceļ.
- 87 Komisija uzsver, ka ir jānošķir, pirmkārt, dokumenti, kuri ir daļa no Apvienotās Karalistes paziņojuma Direktīvas 89/552 3.a panta 2. punkta ietvaros, un, otrkārt, dokumenti, kuri [Komisijai] tika iesniegti uzsāktās izmeklēšanas ietvaros pēc sūdzības iesniegšanas, kas esot atšķirīgs process no paziņošanas procesa. Komisija arī uzsver, ka izmeklēšana, attiecībā uz kuru ir atsauce uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma izņēmumu, ir paredzēta Direktīvas 89/552 3.a panta 2. punktā. Turklāt Komisija esot veikusi individuālu dokumenta pārbaudi, ievērojot norādīto izņēmumu, un, izmantojot pietiekamu un pareizu pamatojumu, esot secinājusi, ka

pastāv saprātīgi paredzams risks apdraudēt attiecīgās izmeklēšanas priekšmetu. Šajā saistībā, kā esot norādīts tiešajā lēmumā, Lēmuma 2007/730 atcelšana pēc būtības lietās T-55/08 *UEFA*/Komisija un T-66/08 *FIFA*/Komisija, kuras pašlaik tiek izskatītas Vispārējā tiesā, nozīmētu procesa atsākšanu un pirms šī lēmuma pieņemšanas iegūtās informācijas atkārtotu izvērtēšanu, tostarp tādas informācijas, kas ir ietverta dokumentos, kuriem tika liegta pieeja.

- 88 Komisija turklāt izskaidro, ka attiecībā uz 2006. gada 2. augusta vēstuli tā nav pamatojusies uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu un 3. punkta otro daļu.
- 89 Visbeidzot Komisija noraida gan prasītāja apgalvojumu par to, ka tā nav apsvērusi iespēju sniegt daļēju piekļuvi, jo tā ir izvērtējusi izņēmuma piemērošanu attiecīgajam atsevišķajam dokumentam, gan argumentu, ka tā neesot ievērojusi sevišķās sabiedrības intereses, kas attaisno 2006. gada 2. augusta vēstules izplatīšanu.

— Vispārējās tiesas vērtējums

- 90 Attiecībā uz 2006. gada 2. augusta vēstules saturu prasītājs norāda uz kļūdu saistībā ar tiešajā lēmumā ietverto apgalvojumu, saskaņā ar kuru attiecīgajā vēstulē ir Apvienotās Karalistes iesniegtā informācija, lai gan runa ir par pirmo Komisijas nosūtīto vēstuli pēc sūdzības iesniegšanas. Kā izriet no tiešā lēmuma 3.1. punkta, Komisija ir pamatojusī šī dokumenta neizsniegšanu, atsaucoties uz risku, ka dalībvalstis vairs nevēlēšoties sadarboties Direktīvas 89/552 3.a panta procedūru ietvaros, ja tās zinās, ka to nodotā informācija vēlāk var tikt paziņota trešām personām. No attiecīgās vēstules, kuru Komisija iesniedza pierādījumu savākšanas pasākumu ietvaros (skat.

iepriekš 20. un 21. punktu), interpretācijas izriet, ka tajā nav informācijas, kuru būtu sniegušas Apvienotās Karalistes iestādes. Attiecīgā vēstule ir sūdzības kopsavilkums, un tās mērķis ir lūgt šis dalībvalsts iestāžu viedokli par *Infront WM* apgalvojumiem. Vienīgā atsauce uz Apvienotās Karalistes iestāžu iesniegtajiem faktiem attiecas uz skatītāju skaitu, kas savukārt tika kritizēts sūdzībā un tādējādi jau bija prasītāja kā *Infront WM* pārstāvja rīcībā (skat. iepriekš 5. un 6. punktu). No tā izriet, ka Komisijas norādītais iemesls tiešajā lēmumā, lai pamatotu attiecīgā dokumenta neizdošanu, neatbilst tā saturam.

⁹¹ Katrā ziņā, pat abstrahējoties no šī apstākļa, ir jānorāda, ka apstākļi, uz kuriem Komisija norāda tiešajā lēmumā, nav pietiekami, lai izpildītu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētos nosacījumus.

⁹² Šajā saistībā ir jānorāda, kā to uzsver Komisija (skat. iepriekš 87. punktu), ka izmeklēšana, kuras dēļ tika norādīts uz attiecīgo izņēmumu, ir Apvienotās Karalistes pieņemto pasākumu atbilstības Kopienas tiesībām izvērtēšanas procedūra Direktīvas 89/552 3.a panta ietvaros.

⁹³ Komisijas iejaukšanās šajā procedūrā mērķis bija pārbaudīt, vai šajā gadījumā var tikt uzsākts šis tiesību normas 3. punktā paredzētais mehānisms, kas rada pienākumus citām dalībvalstīm un rada šķērslī pakalpojumu sniegšanas brīvībai. Turklāt, ja pēc sūdzības iesniegšanas Komisija šis dalībvalsts iestādēm lūdza skaidrojumus un

papildu informāciju, tas acīmredzami ir tādēļ, ka tā tai bija nepieciešama novērtējuma mērķiem.

- ⁹⁴ Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka, ja dalībvalsts nevēlas Komisijai nodot nepieciešamos dokumentus šī novērtējuma veikšanai, pamatojoties uz to, ka tā iebilst pret to, ka Komisija, iespējams, tos izsniegs trešām personām, ievērojot Regulu Nr. 1049/2001, vienīgās sekas tam būs tādas, ka iestāde Direktīvas 89/552 3.a punkta ietvaros neveiks pasākumu atbilstības Kopienu tiesībām novērtējumu un būs pilnībā piemērojamas primārās tiesības. Šajā saistībā ir jāpiebilst, ka Direktīvas 89/552 3.a panta ietvaros Komisija neīsteno Savienības politiku attiecībā uz sabiedrības piekļuvi pasākumiem, kuri ir īpaši svarīgi sabiedrībai, bet tikai piedāvā instrumentu pret iespējamo ar to saistīto valsts pasākumu apiešanu, ja tie atbilst Kopienu tiesībām. Turklāt dalībvalstis var izlemt, vai tās vēlas īstenojot politiku pasākumu, kuri ir īpaši svarīgi tās sabiedrībai, jomā, kā to pierāda vārda “var” izmantošana Direktīvas 89/552 3.a panta 1. punktā.
- ⁹⁵ Attiecīgi Komisijas izmeklēšanas mērķis nav piešķirt piekļuvi pasākumiem, kuri ir īpaši svarīgi sabiedrībai brīvas piekļuves televīzijā, bet gan nodrošināt Kopienu tiesību ievērošanu gadījumā, ja dalībvalsts vēlas izmantot pasākumu, kurus tā ir pieņēmusi šīs jomas politikas ietvaros, savstarpējās atzišanas mehānismu. Kopienu tiesību ievērošanas mērķis nav apdraudēts gadījumā, ja dalībvalsts nevēlas sadarboties, izvērtējot pasākumu, kurus tā pieņem vai vēlas pieņemt, atbilstību Kopienu tiesībām. Šādā gadījumā šos pasākumus Komisija nepārbauda, tiem netiek piemērota savstarpēja atzišana un ir pilnībā piemērojama primārajās tiesībās garantētā pakalpojumu sniegšanas brīvība.

- 96 No tā izriet, ka, atsaucoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu, lai atteiktu 2006. gada 2. augusta vēstules izplatīšanu prasītājam, Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 97 Tādējādi tiešais lēmums ir jāatceļ, izņemot tiktāl, ciktāl tas attiecas uz 2007. gada 19. februāra vēstules pirmajos divos pielikumos ietverto informāciju, saistībā ar kuru tika norādīts uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 98 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums lielākajā daļā tās prasījumu ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītāja prasījumiem, izņemot tiesāšanās izdevumus, kas tai radušies Apvienotās Karalistes iestāšanās lietā dēļ. Šajā kontekstā atbilstoši prasītāja prasījumiem arī jāpiespriež Apvienotajai Karalistei atlīdzināt prasītāja izdevumus, kas tam radušies tās iestāšanās lietā dēļ.
- 99 Apvienotā Karaliste un Dānijas Karaliste saskaņā ar Reglamenta 87. panta 4. punktu sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

- 1) prasību par netiešo lēmumu par atteikumu, kas, kā tiek uzskatīts, ir pieņemts 2008. gada 9. aprīlī, noraidīt kā nepieņemamu;
- 2) atcelt Eiropas Komisijas ģenerāļsekretāra 2008. gada 16. maija lēmumu, izņemot tiktāl, ciktāl tas attiecas uz 2007. gada 19. februāra vēstules pirmajos divos pielikumos ietverto informāciju, saistībā ar kuru tika norādīts uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu;
- 3) Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina Edvarda Viljama Bačelora tiesāšanās izdevumus;
- 4) Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz pati savus, kā arī atlīdzina E. V. Bačelora tiesāšanās izdevumus, kas tam radušies tās iestāšanās lietā dēļ;
- 5) Dānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Forwood

Dehousse

Schwarcz

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 24. maijā.

[Paraksti]

